

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/85/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8816201270
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8816201270.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Karola Krochtu v právnej veci žalobcu: Z. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. č. XXXX/XX, XXX XX E. zast. Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Námestie svätého Egídia 40/93, 058 01 Poprad, IČO: 44 250 029 p r o t i žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o určenie úveru za bezúročný a bez poplatkov, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 10C/35/2016-56 zo dňa 08.12.2016 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

P r i z n á v a žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalovanému v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že úver zo zmluvy o úvere číslo 802101116 uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným dňa 30. 11. 2011 je bezúročný a bez poplatkov. Ďalším výrokom žalobcovi priznal proti žalovanému náhradu trov konania v plnej výške.

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 497 Obchodného zákonníka a ust. § 544 ods. 1, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, § 54 ods. 1, 2, § 39 Občianskeho zákonníka, ust. § 1 ods. 2, § 2 ods. 1, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a ustanovením Smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom došlo dňa 30.11.2011 k uzavretiu zmluvy o úvere č. 802101116, na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 500,- Eur, ktorý sa žalobca zaviazal splácať v splátkach po 108 eur a to v 8 mesačných splátkach. Dlžník sa zaviazal zaplatiť veriteľovi túto sumu zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 364,- Eur, spolu v sume 864,- Eur. Podľa splátkového kalendára bola prvá splátka úveru splatná dňa 04.01.2012 a posledná splátka dňa 04.08.2012.

4. Nakoľko zmluva o úvere uzavretá medzi stranami sporu je zmluvou spotrebiteľskou a zároveň sa jedná o spotrebiteľský úver v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, musí obsahovať zákonom stanovené náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch.

5. V zmluve absentuje údaj o konečnej splatnosti úveru. Zákon o spotrebiteľských úveroch explicitne vyjadruje ako jednu z obligatórnych náležitostí údaj o konečnej splatnosti. Tento údaj musí byť v zmluve

výslovne uvedený, nemožno ho vyvodzovať z ďalších zmluvných náležitostí (napr. z počtu splátok úveru). Počet a výška splátok úveru je samostatnou zmluvnou náležitosťou, ktorú nemožno stotožňovať s chýbajúcim údajom o konečnej splatnosti úveru.

6. Úverová zmluva je aj v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko neobsahuje termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve je totiž uvedená mesačná splátka 108 eur, v počte 8 mesiacov, s termínom splátky v splátkovom kalendári k 4. dňu v mesiaci. Z uvedeného nevyplýva, aká je výška splátok istiny, aká je výška splátok úrokov a aká je výška splátok iných poplatkov. Z celkovej splátky nie je možné zistiť jednotlivé zložky.

7. V zmluve zároveň nie je uvedená ani úroková sadzba spotrebiteľského úveru podľa § 9 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch a ani ročná percentuálna miera nákladov podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch. V danom prípade tak súd vyhodnotil poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov a žalobe žalobcu vyhovel v celom rozsahu.

8. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 251, § 255 a § 262 ods. 1, 2 C.s.p. Súd žalobe žalobcu vyhovel v plnom rozsahu, preto žalobcovi patrí proti neúspešnému žalovanému plná náhrada trov konania. V zmysle platnej právnej úpravy o konkrétnej výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

9. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalovaný. Namietal, že došlo k vade uvedenej v § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ Civilného sporového poriadku (ďalej C.s.p.), lebo rozsudok nie je dostatočne odôvodnený. Žalovaný nesúhlasí s právnym posúdením uvedeným v odôvodnení rozhodnutia, nakoľko úver bol poskytnutý za účelom povolania, čím bol žalobca vyňatý spod spotrebiteľskej ochrany, ktorej sa domáha. Nielen na prednej strane zmluvy uviedol túto skutočnosť. Rovnako v dodatku k zmluve, ktorý v ten istý deň podpísal uviedol, že peniaze použije na úhradu poplatkov spojených s výkonom povolania. Do tretice tento účel zaškrtol aj na žiadosti o úver, a preto žalovaný vylučuje, že išlo o spotrebiteľský úver. Žalobca sa domáha ochrany, ktorá mu neprináleží. Mal možnosť uviesť skutočný účel, čo neurobil a koniec koncov veriteľ uviedol do omylu a teraz sa ešte domáha vymoženia bezdôvodného obohatenia, ktoré nevzniklo. Žalobca jasne mal v Dodatku vyznačené, nasledujúce znenie: „Veriteľ poskytuje finančné prostriedky vo výške uvedenej v Zmluve o úvere na Dĺžníkom vyššie uvedený účel a zmluvné strany sa dohodli, že porušenie dĺžníkom prejaveneho účelu použitia úveru pokladajú za podstatné porušenie zmluvy so všetkými následkami podľa právneho poriadku SR.“ Súhlas s týmto účelom, ako oboznámenie sa s jeho porušením prejavil podpisom. Žalovaný ďalej uvádza, že nie je povinný sledovať na čo v skutočnosti dĺžník peniaze použije. Jeho dôkazné bremeno spočíva v preukázaní na čo peniaze boli poskytnuté. Žalobca nijako relevantne nepreukázal, že si vzal úver na osobnú potrebu. Súd sa nevysporiadal so skutočnosťou, že spor medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným zo zmluvy o úvere č. 802101116 je právoplatne rozsúdený, a to Rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 01448/13 zo dňa 18.06.2013, ktorý sa z hľadiska posúdenia plnenia zaoberal zmluvou o úvere. Rozhodcovský rozsudok prisúdil žalovanému právo na plnenie v súvislosti so zmluvou o úvere, a teda tým ju posúdil ako platnú, pričom sa s ňou v odôvodnení aj podrobne zaoberal. Rozsudok sa stal právoplatným dňa 08.07.2013 a vykonateľným 11.07.2013. Žalovaný zároveň poukázal na aktuálnu konštantnú judikatúru Krajského súdu v Bratislave s tým, že prejednaniu žaloby bráni prekážka právoplatne rozsúdenej veci v zmysle § 159 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.06.2016. Argumentáciu žalovaného týkajúcu sa res iudicata podporuje aj komunitárne a medzinárodné právo. Žalovaný zároveň uviedol, že v čase uzavretia zmluvy neexistoval a nebol účinným žiaden všeobecne záväzný právny predpis, podľa ktorého by bola stanovená maximálna prípustná výška úrokov za poskytnutie peňažných prostriedkov. Možno teda vychádzať iba z ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Dôkazné bremeno pritom v otázke primeranosti odplaty znáša žalobca a nie žalovaný. Žalobca musí preukázať, že v čase a mieste uzavretia Zmluvy išlo o odplatu, ktorá výrazne vybočovala z trhového priemeru odplát poskytovaných inými subjektmi poskytujúcimi financovanie z vlastných zdrojov tak ako žalovaný. Pokiaľ sa žalobca dovoľáva údajov bánk, koná tak v priamom rozpore s ustanovením § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Nie je preto možné hovoriť o akejkoľvek absencii náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom

úvere, nakoľko zmluva o úvere obsahuje všetky náležitosti. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie, v ktorom vyhlásil zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov opiera svoje rozhodnutie o jediné tvrdenie a to o konštatovanie, že ide o spotrebiteľský vzťah. Zmluvné strany sa dohodli v zmysle § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka, že všetky právne vzťahy sa budú spravovať Obchodným zákonníkom. Táto zmluva sa uzatvára podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka ako nepomenovaná zmluva. Keďže Zmluva obsahuje všetky tieto náležitosti nepomenovanej zmluvy, nemôže byť považovaná za bezúročnú a bez poplatkov. Keďže Obchodný zákonník aplikáciu právnej úpravy inštitútu spotrebiteľských zmlúv nevyklučuje, ani komplexne neupravuje osobitným spôsobom a ide o kogentné ustanovenie Občianskeho zákonníka, je nevyhnutné ju v skutkovo relevantných právnych vzťahoch aplikovať, pričom nie je relevantné, či ide o relatívny obchodný záväzkový vzťah, absolútny obchodný záväzkový vzťah alebo fakultatívny obchodný záväzkový vzťah. Na okraj žalovaný poukázal na ustanovenia Obchodného zákonníka. Obchodný zákonník podľa jeho ustanovenia § 499 v prípade zmluvy o úvere okrem platenia samotných úrokov umožňuje aj dojednanie tzv. poplatku za rezervovanie peňažných prostriedkov. Aj Obchodný zákonník teda umožňuje vyberanie iných platieb ako len splátok úveru a úroku. Je teda zrejmé, že slovenské právo a slovenský zákonodarca poplatok za spracovanie zmluvy nielenže pripúšťa, ale aj výslovne uvádza. Navyiac, v súvislosti s prípustnosťou poplatku za náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere poukázal žalovaný na novelu Zákona o spotrebiteľských úveroch, zákon č. 132/2013 Z.z. účinný od 10.06.2013. Súd zmluvu č.802101116 posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú. Napriek tomu, že odcitoval zákonné ustanovenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z., neuviedol ani jediné tvrdenie na podporu svojho rozhodnutia, z akého dôvodu posúdil zmluvu ako spotrebiteľskú napriek tomu, že dlžník sa jasne zaviazal, že ide o úver vzatý za účelom povolania. Navyše dňa 30.11.2011 bola predložená žiadosť klientom o úver za účelom povolania. Dňa 30.11.2011 bol podpísaný aj dodatok k zmluve, v ktorom bolo uvedené nasledovné: „Dole podpísaný Z. X. vyhlasujem, že veriteľom poskytnuté finančné prostriedky vo výške 500,- Eur použijem na úhradu poplatkov spojených s výkonom povolania“. V tejto súvislosti poukázal žalovaný na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6CoE/122/2011 a ďalšie. Navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok a vec vrátil na ďalšie konanie.

10. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že zotrváva na svojich doterajších vyjadreniach.

11. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávnenou osobou (§ 359 C.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 357 C.s.p.), preskúmal rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 09.06.2017 a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

12. Súd prvej inštancie v predmetnej veci v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje a vo vzťahu k odvolacím námietkam dopĺňa nasledovné.

13. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Zmluva o úvere zo dňa 13.11.2011 uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným túto charakteristiku spĺňa. Žalovaný má v predmete svojej činnosti poskytovanie úverov a v priebehu konania nebolo žalovaným preukázané, aby úver poskytol žalobcovi za účelom výkonu obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. S prihliadnutím na možný výskyt zastierania skutočného účelu uzatvorenia zmluvy má v prípade pochybnosti dôkazné bremeno na preukázanie nespotebiteľského charakteru zmluvy dodávateľ. Existujúce pochybnosti treba odstrániť spôsobom známym pre dôkazné konanie, čo znamená, že nespotebiteľský charakter musí byť preukázaný bezpečne spôsobom nevzbudzujúcim odôvodnené pochybnosti. Žalobca vo svojej výpovedi jednoznačne uviedol, že nepopiera, že uzavrel zmluvu o úvere so žalovaným, v žiadnom prípade úver nebral za účelom podnikania, ale pre osobný účel na vyrovnanie platieb za byt, ostatných dlhov. Žalobca nikdy nepodnikal a ani nepodniká toho času. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že jednoznačným preukázaním nemôže byť iba všeobecný údaj o poskytnutí úveru na výkon povolania, ktorý neposkytuje odpoveď na otázku, aké je povolanie prijímateľa úveru a aký konkrétny súvis má s

takýmto povolaním či predmetom činnosti, uzavretie príslušnej zmluvy. Vymedzenie účelu - poskytnutie úveru „na výkon povolania“ v spojení s nedostatkom akejkoľvek aktivity žalovaného má taký vplyv, ako by v zmluve nebol účel úveru vôbec vymedzený. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný nekonal s požiadavkami odbornej starostlivosti a zároveň podstatne porušil zákaz nekalých obchodných praktík.

14. Obchodný zákonník účinný v čase uzatvorenia zmluvy úpravu neprijateľných podmienok spotrebiteľských zmlúv neobsahoval. Tento právny predpis v širšom rámci súkromnoprávnej úpravy, ktorej základným všeobecným predpisom je Občiansky zákonník, má postavenie predpisu špeciálneho. Ust. § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka priamo ukladá riešiť otázky Obchodným zákonníkom neupravené podľa predpisov občianskeho práva. V tejto súvislosti je právne významné ust. § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého občianskoprávne vzťahy, pokiaľ nie sú osobitne upravené ani týmto ani iným zákonom sa spravujú ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom aj účelom im najbližšie. Vychádzajúc z uvedeného v dôsledku nedostatku inej právnej úpravy neprijateľných podmienok pri zmluvách o úvere, ktoré síce boli uzatvorené podľa prísl. ustanovení Obchodného zákonníka, avšak majú spotrebiteľský charakter v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka, je potrebné vychádzať z ust. § 53 Občianskeho zákonníka upravujúceho analogický prípad. Inak by sa minula účinkom do nášho právneho poriadku implementovaná Smernica Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

15. Odvolací súd nespochybňuje skutočnosť, že zmluva bola uzavretá podľa ustanovení Obchodného zákonníka, predmetná vec sa však týka záväzkovo - právneho vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou obsiahnutou v Občianskom zákonníku (§ 52 a nasl.). Ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu. Ide teda o typický občianskoprávny vzťah a niet dôvodu nechrániť dobromyseľnosť spotrebiteľa - žalobcu vychádzajúcu z dôvery v objektívne občianske právo.

16. Súd prvej inštancie správne ustálil, že na zmluvu zo dňa 30.11.2011 sa zároveň vzťahuje zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len ZoSÚ). Zmluvným dojednaním nie je možné vylúčiť pôsobnosť zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý je predpisom obsahujúcim kogentné ustanovenia a vzťahuje sa na všetky zmluvy spĺňajúce definíciu zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle tohto zákona. Výnimku netvoria ani zmluvy uzatvorené podľa Obchodného zákonníka. Zákon o spotrebiteľských úveroch má vo vzťahu k Obchodnému zákonníku povahu lex specialis, a preto má prednosť pred aplikáciou ustanovení Obchodného zákonníka.

17. Zmyslom zákonnej úpravy o spotrebiteľských úveroch je ochrana záujmov spotrebiteľa. Účelom uvádzania zákonom stanovených náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere je zabezpečiť spotrebiteľovi dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú.

18. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že predmetná zmluva neobsahuje údaj v zmysle § 9 ods. písm. f) ZoSÚ, t.j. konečnú splatnosť úveru. Tento údaj musí byť v zmluve výslovne uvedený, nemožno ho vyvodzovať z ďalších zmluvných náležitostí (napr. z počtu splátok úveru). Počet a výška splátok úveru je samostatnou zmluvnou náležitosťou, ktorú nemožno stotožňovať s chýbajúcim údajom o konečnej splatnosti úveru. Nepochybne zákonodarca pod konečnou splatnosťou úveru nemyslel len stanovenie počtu mesačných splátok, pretože inak by sa uspokojil s náležitosťou pod písm. k), kde sa uvádza aj počet splátok. Počet splátok teda nemožno stotožniť s konečnou splatnosťou úveru a preto pri písm. f) iný výklad než ten, že konečná splatnosť úveru musí byť určená dátumovo, neprihádza do úvahy.

19. V zmluve rovnako absentuje údaj o úrokovej sadzbe podľa § 9 ods. 2 písm. i) ZoSÚ. Túto je možné vyvodiť z výšky poplatku uvedeného v zmluve a počtu splátok v spojení s bodom 11 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, čo spôsobuje neprehľadnosť a spotrebiteľovi de facto znemožňuje získať zrozumiteľné, náležité informácie o základných podmienkach zmluvného vzťahu, do ktorého vstupuje.

20. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ uvádza, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Z uvedeného je zrejmé, že povinnými náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa úpravy platnej v čase uzatvorenia zmluvy žalobcu a žalovaného bola aj výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, pričom slová, výška, počet a termíny splátok sa viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, teda tak k

istine, ako aj k úrokom a iným poplatkom. Je teda jednoznačné, že v každej zmluve musí byť uvedená tak výška istiny, ako aj úrokov a iných poplatkov, taktiež aj ich počet a termíny splátok. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o absencii tejto náležitosti v zmluve o úvere.

21. Neuvedenie náležitostí tak ako sú vyššie popísané v zmluve zo dňa 30.11.2011 o spotrebiteľských úveroch postihuje tým, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 ZoSÚ), teda záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z dôvodu absencie obligatórných náležitostí zmluvy v zmysle § 9 ods.2 v spojení s § 11 ods.1 zákona o spotrebiteľských úveroch je správny.

22. Nedôvodná je odvolacia námietka žalovaného, že prejednaníu žaloby bránila prekážku res iudicata rozhodcovského rozsudku v zmysle § 159 ods. 3 O.s.p. Odvolací súd poukazuje na to, že už v minulosti v právnej veci práve žalovaného explicitne v rozsudku sp. zn. 21Co 25/2012 zo dňa 18.6.2013 konštatoval, že právoplatný rozhodcovský rozsudok na plnenie predstavuje prekážku rozsúdenej veci v konaní, nie však rozsudok založený na neprijateľnej rozhodcovskej doložke (porov. „Nulitný rozhodcovský rozsudok nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci“, uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 31. mája 2012, č. k. 10CoE/308/2011-39). Predmetný rozsudok bol podrobený kontrole ústavnosti. Ústavný súd Slovenskej republiky tento záver neoznačil za ústavne nekonformný a pritom išlo o zásadnú právnu otázku s dopadom na výsledok súdneho sporu (porov. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 25/2014 zo dňa 22.1.2014). Tento záver bol prijatý i Najvyšším súdom Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 3Cdo 122/2011 zo dňa 9.2.2012 cit.: „Ak v určitej veci nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Keby exekučný súd akceptoval rozhodcovský rozsudok, pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, akceptoval by vykonateľnosť rozhodnutia vydaného tým, kto na to nemal právomoc. Išlo by o akceptáciu „rozhodnutia“ nevykonateľného, majúceho účinky paaktu.“ Obdobne tiež uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6MCdo 9/2012 zo dňa 16.1.2013 cit.: „V prípade, ak exekučným titulom má byť rozhodnutie orgánu verejnej správy, ktorý nemal právomoc na jeho vydanie, považuje právna teória i súdna prax takéto rozhodnutie za zdanlivé, ničotné (nulitné - paakt), teda z právneho hľadiska za neexistujúce a nikoho nezaväzujúce. Obdobné dôsledky treba priznať aj rozhodnutiu iného orgánu, ak tento orgán nemal právomoc ho vydať, pokiaľ to právna úprava nevylučuje. Rozhodnutie postihnuté nedostatkom právomoci orgánu, ktorý ho vydal, tak nie je spôsobilé ani založiť prekážku rei iudicata.“

23. Vo vzťahu k rozhodnutiu prvoinstančného súdu o priznaní náhrady trov konania žalobcovi v plnej výške, vo vzťahu k tomuto neboli zo strany odvolateľa podané námietky, preto odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania nemal dôvod výrok rozsudku, ktorým súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu preskúmať.

24. Žalovaným uplatnené odvolacie dôvody nie sú spôsobilé privodiť zmenu, či zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie. Preto odvolací súd podľa ust. § 387 ods.1 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

25. Odvolací súd zároveň konštatuje, že týmto svojim rozhodnutím sa neodchýlil od aktuálne judikovaných záverov rozhodnutia iných senátov Krajského súdu v Prešove, z ktorých závermi súhlasí. Napríklad ide o rozsudok sp.zn. 6Co/134/2016 zo dňa 26.07.2016, sp.zn. 20Co/61/2016 zo dňa 23.02.2017, sp.zn. 17Co/15/2017 zo dňa 07.03.2012 a 14Co/7/2017 zo dňa 15.06.2017.

26. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods.1 C.s.p. v spojení s ust. § 255 ods.1 C.s.p. Žalovaný v odvolacom konaní nebol úspešný, preto nárok na náhradu trov odvolacieho konania bol priznaný úspešnému žalobcovi vo vzťahu k neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu.

27. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods.2 posledná veta O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.